

Arrest

nr. 227 608 van 17 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van 23 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 220 556 van 30 april 2019.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 april 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 9 november 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.4. Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 18 mei 2018 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.6. Op 16 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Op 20 november 2018 dient de verzoekende partij een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef van Duitse nationaliteit.

1.8. Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 20.11.2018 werd ingediend door:

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.11.2018 voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde S.S. (...) van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer 97.03.09 411-19.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Vertaald attest van de autoriteiten van Karakocan dd. 11.11.2016 waaruit blijkt dat er geen onroerende goederen staaan geregistreerd op naam van betrokkene en vertaald attest van de autoriteiten van Karakocan dd. 03.11.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen bezit binnen de grenzen van deze gemeente. Er dient echter te worden vastgesteld dat het attest van 03.11.2018 werd opgesteld op een moment dat betrokkene reeds het land van herkomst had verlaten. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat deze attesten die werden uitgegeven door de gemeente Karakocan, ook niet

uitsluiten dat betrokkene eventuele eigendommen of onroerende goederen in andere steden/delen van het land zou bezitten. Voorts vermelden deze attesten niets over de eventuele inkomsten die betrokkene zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst.

- Twee vertaalde "armoede attesten" opgemaakt op vraag van betrokkene door het bestuurshoofd van het dorp Karapinar (dd. 03.11.2018 en dd. 21.11.2018) waarin wordt gesteld dat betrokkene geen inkomsten of uitkeringen heeft en dat hij behoefte heeft om onderhouden te worden. Echter, deze attesten zeggen enkel iets over de situatie in november 2018, op een moment dat betrokkene al minstens anderhalf jaar in België verblijft. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Turkse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene behoefte heeft te worden onderhouden. De attesten zeggen bovendien niet dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn neef. De voorgelegde attesten worden dan ook beschouwd als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. De inhoud van deze attesten wordt niet afdoende gestaafd door de voorgelegde stukken. Deze stukken kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Uittreksel van 21.11.2018 uit het bevolkingsregister vanuit Turkije met beëdigde vertaling naar het Nederlands dat een overzicht geeft van de gezinscel van betrokkene, zijn broer en zijn ouders. Dit document zegt op zich niets over een mogelijke afhankelijkheidsband tussen betrokkene en de referentiepersoon

Deze bijkomende documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging dd. 14.04.2017 en 18.05.2018 (bijlage 20 dd. 12.10.2017 en 16.11.2018).

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 11.09.2008 ononderbroken in België. Van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is dus geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in haar land van herkomst

of origine voor zijn komst naar België. Er werd aan de hand van de voorgelegde stukken ook onvoldoende aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en er werd niet aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene april 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij/zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

1.9. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

H artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op

18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 23.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingssmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 14.04.2017 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn neef S.S. (...) die de Duitse nationaliteit heeft en die legaal in België woont. Op 12.10.2017 werd deze aanvraag geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk afhankelijk te zijn van deze laatste. Deze weigering (bijlage 20) werd op 07.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Enkele dagen later, op 09.11.2017, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 03.04.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die dezelfde dag per aangetekend schrijven aan betrokkene werd betekend. Op 18.05.2018 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 16.11.2018 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Dezelfde dag nog diende betrokkene gewoon een vierde aanvraag tot vestiging in in functie van diezelfde neef. Deze aanvraag werd op 09.04.2019 geweigerd. Deze weigering (bijlage 20) werd op 23.04.2019 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken. Hij geeft verder geen reden op waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan

Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding
(...)"

1.10. Op 23 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod.

1.11. Op 25 april 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in.

1.12. Op 26 april 2019 dient de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing vermeld in punt 1.9. in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.13. Bij arrest nr. 220 556 van 30 april 2019 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vermeld in punt 1.12.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Betreffende de exceptie van onontvankelijkheid

2.1.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan samenhang. De verwerende partij zet haar exceptie uiteen als volgt:

“In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, Raad van State I. Afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Verzoekende partij vecht in eenzelfde verzoekschrift twee verschillende beslissingen aan, m.n.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) dd. 09.04.2019, ter kennis gebracht op 23.04.2019

De beslissing houdende een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dd. 23.04.2019 en ter kennis gebracht op 23.04.2019

Deze beslissingen dd. 09.04.2019 en dd. 23.04.2019 maken onmiskenbaar onderscheiden beslissingen uit, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. De loutere vaststelling dat deze beslissing op dezelfde dag aan verzoekende partij zijn betekend, heeft uiteraard niet als gevolg dat de twee verschillende beslissing enige samenhang zouden vertonen.

De eerste bestreden beslissing vormt een antwoord op verzoekers derde aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een burger van de Unie, dit als ander familielid van een Unieburger, namelijk als neef van S.S. (...), die de Duitse nationaliteit bezit. De rechtsgronden van deze beslissing betreffen artikel 47/1 en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

De tweede bestreden beslissingen betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De rechtsgrond van deze beslissing betreft artikel 7 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing is geen gevolg van een aanvraag van verzoeker en betreft een beslissing die de verwerende partij uit eigen beweging treft. De rechtsgrond van deze beslissing is uitdrukkelijk anders dan deze in de eerste bestreden beslissing.

Naar inzichten van verweerder kan verzoekende partij de beslissingen niet op ontvankelijke wijze aanvechten bij eenzelfde verzoekschrift. Verzoekende partij toont naar inzichten van verweerder niet aan dat deze beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen te worden behandelen.

Wanneer een verzoekende partij meerdere beslissingen met hetzelfde verzoekschrift heeft bestreden, en er bestaat onvoldoende samenhang tussen die beslissingen, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, en de daarmee direct samenhangende bestreden handeling (R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verwerende partij stelt vast dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) dd. 09.04.2019 en betekend op 23.04.2019, eerst wordt vernoemd in het verzoekschrift.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre gericht tegen de beslissing houdende een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) dd. 23.04.2019.”

2.1.2. De verzoekende partij stelt een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in tegen de *“weigeringbeslissing van verwerende partij dd. 09.04.2019”* en de daarmee samenhangende *“bijlage 13septies dd. 23.04.2019”*, die haar beide ter kennis werden gebracht op 23 april 2019.

2.1.3. In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

2.1.4. Niettegenstaande het feit dat de tweede bestreden beslissing formeel steun vindt in een andere bepaling uit de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dan de eerste bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de vordering ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een weerslag kan hebben op de uitkomst van de vordering ten aanzien van het bestreden bevel. Immers indien zou worden besloten dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, zou dit ook leiden tot de vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Bovendien werden beide beslissingen genomen door de zelfde attaché V.M. en werden zij terzelfdertijd ter kennis gebracht, op dezelfde dag (23 april 2019). Daarnaast werd reeds in de eerste bestreden beslissing de intentie weergegeven om ten aanzien van de verzoekende partij over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing dat het attest van immatriculatie van de verzoekende partij wordt ingetrokken en dat hierbij rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat voormelde bepaling enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Eveneens wordt gemotiveerd dat het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, een bevel aan de verzoekende partij niet kan in de weg staan.

2.1.5. In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de verschillende bestreden beslissingen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te behandelen. De gezamenlijke behandeling van de verschillende vorderingen schaadt het vlot verloop van het geding niet. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

2.2. Betreffende de beslissing tot vasthouding

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet het beroep als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht en van het beginsel van fair play.

3.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel, na een theoretische uiteenzetting betreffende de door haar geschonden beginselen en bepalingen, uiteen als volgt:

“5.

Verzoeker is, zoals hierboven aangehaald, de neef van meneer S.S., de referentiepersoon, die de Duitse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft.

Op 20.11.2018 vroeg verzoeker voor de derde maal gezinshereniging aan met zijn neef en dit op basis van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd evenwel (vroegtijdig!) geweigerd.

Verzoeker was reeds ten laste van zijn neef in het land van herkomst en heeft dit op afdoende wijze aangetoond in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Ven/verende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging op bovengenoemde basis. Verzoeker kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Zo wordt er gesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Verzoeker heeft nochtans armoede attesten voorgelegd, waaruit zeer duidelijk blijkt dat hij geen enkele bron van inkomsten genoot in het land van herkomst en daarbij diende te worden onderhouden, en dit door de referentiepersoon.

Deze attesten werden inderdaad opgemaakt in november 2018. Verwerende partij leidt hier onterecht uit af dat de onvermogens- en behoeftigheid dan ook maar betrekking zal hebben op die periode (november 2018). Er wordt evenwel nergens melding gemaakt dat het attest slechts betrekking heeft op deze beperkte periode.

Hiermee schendt zij evenwel haar zorgvuldigheidsverplichting, door tot dergelijke kortzichtige conclusie te komen. In het kader van deze zorgvuldigheidsverplichting diende verwerende partij immers de bestreden beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3).

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Daarnaast legde verzoeker tevens twee bewijsstukken voor die aantonen dat hij in het land van herkomst geen onroerende goederen bezat. Het eerste attest werd opgemaakt in november 2016 en heeft dus zonder twijfel betrekking op de periode voorafgaand aan de aankomst van verzoeker in België. Dit wordt ook niet betwist door ven/verende partij.

Het tweede attest werd inderdaad pas opgemaakt in november 2018. Verzoeker verwijst in dit verband naar de hierboven beschreven alinea met betrekking tot de zorgvuldigheidsverplichting in hoofde van verwerende partij. Dezelfde argumentatie is ook heir van toepassing.

5

Bovendien is dit attest, opgemaakt in november 2018, slechts bijkomstig, daar er reeds aan de hand van het attest, opgemaakt in november 2016, op afdoende wijze werd aangetoond dat verzoeker over geen onroerende goederen beschikte in het land van herkomst, en dit voorafgaand aan zijn komst naar België en dus aan de aanvraag tot gezinshereniging!

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat, uit het administratief dossier en uit de stukken daarin, blijkt dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn neef. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van zijn neef. De voorgelegde stukken (armoede attesten en attesten van onvermogensheid) tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, was hij - gelet op de voorgelegde stukken - duidelijk onvermogen in het land van herkomst en daarbij behoeftig en ten laste van de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België ten laste was van de referentiepersoon.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als “*ander familielid*” van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij verschillende documenten heeft voorgelegd, waarop telkens kort wordt ingegaan. Zij oordeelt dat deze bijkomende documenten geen afbreuk doen aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging op 14 april 2017 en 18 mei 2018. De verwerende partij merkt op dat de referentiepersoon sedert 11 september 2008 ononderbroken in België leeft zodat er van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon geen sprake is. Voorts wordt gemotiveerd dat voor zover de verzoekende partij wenst aan te tonen dat zij voorafgaand en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, zij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar herkomstland voor haar komst naar België en dat onvoldoende wordt aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, dat er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de verzoekende partij ten laste te nemen. Betreffende het ten laste zijn wordt tot slot gemotiveerd dat het gegeven dat de verzoekende partij in april 2017 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is geen afbreuk doet aan voormelde vaststellingen, dat dit immers niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is of was van de referentiepersoon, dat de voorwaarde van het ten laste zijn immers op een actieve wijze dient aangetoond te worden en niet impliciet af te leiden valt uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont en dat bovendien deze situatie betrekking heeft op de toestand in België en niet op deze in het herkomstland. De verwerende partij concludeert dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en de verzoekende partij dus niet afdoende aantoont te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van gezinshereniging. Tot slot motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing eveneens dat rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarna zij de motieven hieromtrent weergeeft in de eerste bestreden beslissing.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen ook niet zozeer aangeeft niet te weten waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard, maar wel dat zij niet akkoord gaat met de gedane beoordeling. Dit betreft evenwel de materiële, en niet de formele, motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3. Waar de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het

zorgvuldigheidsbeginsel. Dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

3.1.4. De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vraagt dat een situatie wordt aangetoond waarbij de verzoekende partij voorafgaand het samenwonen met de burger van de Unie in België en reeds van in het land van herkomst, ten laste was van de burger van de Unie. Het bestuur geeft hiermee een redelijke invulling aan de voorwaarde die de wetgever heeft vooropgesteld.

3.1.5. De verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag gezinshereniging met haar neef op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vroegtijdig werd geweigerd. Zij stelt dat zij reeds ten laste was van haar neef in het herkomstland en dit op afdoende wijze heeft aangetoond in het kader van haar aanvraag. Zij gaat niet akkoord dat niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt. Betreffende de stelling dat zij niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland, stelt de verzoekende partij dat zij nochtans armoede attesten heeft voorgelegd, waaruit zeer duidelijk blijkt dat zij geen enkele bron van inkomsten genoot in het land van herkomst en daarbij diende te worden onderhouden en dit door de referentiepersoon, dat deze attesten inderdaad opgemaakt werden in november 2018, doch dat hieruit ten onrechte wordt afgeleid dat de onvermogen- en behoeftegeheid dan ook maar betrekking zal hebben op die periode, dat er evenwel nergens melding wordt gemaakt dat het attest slechts betrekking heeft op deze beperkte periode. Zij meent dat dit een kortzichtige conclusie is. Zij wijst er voorts op dat zij tevens twee bewijsstukken heeft voorgelegd die aantonen dat zij in het herkomstland geen onroerende goederen bezat waarbij zij verduidelijkt dat het eerste attest werd opgemaakt in november 2016 wat aldus zonder twijfel betrekking heeft op de periode voorafgaand aan haar aankomst in België, dat dit ook niet wordt betwist door de verwerende partij. Betreffende het tweede attest betoogt de verzoekende partij dat dit inderdaad pas werd opgemaakt in november 2018, doch dat dezelfde argumentatie zoals gevoerd betreffende de armoede attesten van toepassing is, dat bovendien dit attest slechts bijkomstig is daar reeds aan de hand van het attest opgemaakt in november 2016 op afdoende wijze werd aangetoond dat zij niet over onroerende goederen beschikte in het herkomstland en dit voorafgaand haar komst naar België en dus de aanvraag tot gezinshereniging. Zij meent dat het duidelijk mag zijn dat uit de stukken blijkt dat zij heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar neef, dat afdoende wordt aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van haar neef, dat de voorgelegde attesten dit aantonen, dat zij immers voorafgaand aan haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, gelet op de voorgelegde stukken, duidelijk onvermogen was in het herkomstland en daarbij behoeftig en ten laste van de referentiepersoon, dat zij heeft aangetoond dat zij voor haar inschrijving in België ten laste was van de referentiepersoon.

3.1.6. Waar de verzoekende partij betoogt dat haar aanvraag gezinshereniging met haar neef op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vroegtijdig werd geweigerd, beperkt zij zich tot een loutere bewering, zonder deze te verduidelijken of aan te tonen. Zij verduidelijkt geenszins waaruit blijkt dat haar aanvraag vroegtijdig werd geweigerd of op welke wettelijke bepalingen zij zich beroept. Daarnaast toont zij ook geenszins aan, in de hypothese dat haar aanvraag ‘vroegtijdig werd beëindigd’, welk

nadeel zij hiervan ondervonden heeft of welke stukken zij nog bijkomend had wensen voor te leggen aan het bestuur.

Waar de verzoekende partij het niet eens is met de stelling dat zij niet heeft aangetoond werkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon in het herkomstland, daar zij armoede attesten heeft voorgelegd, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom de armoede attesten niet aantonen dat zij onvermogen was in het land van herkomst en evenmin dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt immers op gewezen dat deze attesten enkel iets zeggen over de situatie in november 2018 op een ogenblik dat de verzoekende partij al minstens anderhalf jaar in België verblijft, dat zij echter dient aan te tonen dat zij reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, alsook dat uit de attesten niet blijkt op basis van welke gegevens de Turkse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoekende partij behoefte heeft te worden onderhouden, dat de attesten dan ook beschouwd worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat deze attesten niet worden gestaafd door de voorgelegde stukken. Bovendien wordt vastgesteld dat de attesten niet zeggen dat de verzoekende partij ten laste wordt genomen door haar neef. De verzoekende partij stelt dat uit de voorgelegde armoede attesten duidelijk blijkt dat zij geen enkele bron van inkomsten genoot in het land van herkomst en daarbij diende te worden onderhouden. De Raad stelt vast dat dit in de eerste bestreden beslissing niet wordt betwist, zelfs uitdrukkelijk wordt aangegeven dat voormelde informatie wordt weergegeven in de attesten, doch dat in de eerste bestreden beslissing wordt verduidelijkt waarom de attesten waaruit deze informatie blijkt niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Waar de verzoekende partij meent – in tegenstelling tot wat wordt aangegeven in de motieven van de bestreden beslissing – dat uit de voorgelegde armoede attesten duidelijk blijkt dat zij diende te worden onderhouden door de referentiepersoon, kan zij niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat uit de voorgelegde vertalingen van de armoede attesten, die zich in het administratief dossier bevinden, inderdaad niet blijkt, zoals terecht gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij ten laste wordt genomen door haar neef. De verzoekende partij betwist voorts niet dat uit de attesten niet blijkt op basis van welke gegevens de Turkse autoriteiten hebben vastgesteld dat zij behoefte heeft te worden onderhouden, dat de attesten dan ook beschouwd worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat deze attesten niet worden gestaafd door de voorgelegde stukken. Voormeld motief en de niet door de verzoekende partij ontkrachtte vaststelling dat de attesten niet zeggen dat de verzoekende partij ten laste wordt genomen door haar neef, volstaan om het niet aanvaarden van de armoede attesten als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging te staven. Het motief dat de armoede attesten enkel iets zeggen over de situatie in november 2018 is dan ook overtuigend en de kritiek hierop bijgevolg niet dienstig. Bovendien is het niet foutief, noch kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit attesten van 3 en 22 november 2018 die vermelden *“dat de hierboven vermelde persoon geen inkomen, noch uitkeringen heeft dat hij behoefte heeft om onderhouden te worden”* en *“dat de hierboven vermelde persoon (...) geen inkomen, noch uitkeringen, dat hij af en toe werkt, dat hij arm is en dat hij behoefte heeft om onderhouden te worden”*, aldus zonder opgave van enige periode waarop de onvermogen- en behoeftigheid betrekking heeft en opgesteld in de tegenwoordige tijd, af te leiden dat de attesten enkel iets zeggen over de situatie in november 2018. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat dit een kortzichtige conclusie is.

Betreffende de voorgelegde bewijsstukken waaruit dient te blijken dat zij geen onroerende goederen bezat, wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat deze attesten werden uitgegeven door de gemeente Karakocan en niet uitsluiten dat de verzoekende partij eventuele eigendommen of onroerende goederen zou bezitten in andere steden/delen van het land alsook dat deze attesten niets over de eventuele inkomsten die de verzoekende partij zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst vermelden. Deze motieven die op afdoende wijze schragen waarom de voorgelegde attesten van de autoriteiten van Karakocan van 11 november 2016 en 3 november 2018 niet kunnen aanvaard worden als bewijs van onvermogenheid, worden door de verzoekende partij niet betwist. De kritiek van de verzoekende partij dat het eerste attest werd opgemaakt in november 2016 wat aldus zonder twijfel betrekking heeft op de periode voorafgaand aan haar aankomst in België, dat dit ook niet wordt betwist door de verwerende partij, is gericht tegen een overtuigend motief en kan geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente vaststellingen die het niet aanvaarden als bewijs van onvermogenheid van het attest van november 2016 op afdoende wijze schragen. Kritiek op een overtuigend motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij er zelf op wijst dat de verwerende partij niet betwist dat het eerste attest werd opgemaakt in november 2016 wat aldus betrekking heeft op de periode voorafgaand aan haar aankomst in België. Echter blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing waarom ook dit attest niet kan aanvaard

worden als afdoende bewijs van onvermogen. Waar de verzoekende partij, betreffende het in november 2018 opgemaakte attest, verwijst naar dezelfde argumentatie gevoerd met betrekking tot de armoede attesten, wijst de Raad er vooreerst opnieuw op dat de motieven dat deze attesten werden uitgegeven door de gemeente Karakocan en niet uitsluiten dat de verzoekende partij eventuele eigendommen of onroerende goederen zou bezitten in andere steden/delen van het land alsook dat deze attesten niets over de eventuele inkomsten die de verzoekende partij zelfstandig wist te verwerven in het land van herkomst vermelden, op afdoende wijze schragen waarom de voorgelegde attesten van de autoriteiten van Karakocan van 11 november 2016 en 3 november 2018 niet kunnen aanvaard worden als bewijs van onvermogen. Het motief dat het attest van de autoriteiten van Karakocan van 3 november 2018 werd opgesteld op een moment dat de verzoekende partij reeds het land van herkomst had verlaten is dan ook overtuigend en de kritiek hierop niet dienstig. De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partij met haar betoog dat uit het feit dat het attest werd opgesteld in november 2018 ten onrechte wordt afgeleid dat de onvermogen- en behoeftigheid dan ook maar betrekking zal hebben op die periode, dat er evenwel nergens melding wordt gemaakt dat het attest slechts betrekking heeft op deze beperkte periode, er aan voorbij gaat dat betreffende het attest van de autoriteiten van Karakocan van 3 november 2018 in de bestreden beslissing enkel wordt gesteld dat het werd opgesteld op een moment dat de verzoekende partij reeds het land van herkomst had verlaten. De verzoekende partij kan tot slot niet dienstig betogen dat dit attest slechts bijkomstig is daar reeds aan de hand van het attest opgemaakt in november 2016 op afdoende wijze werd aangetoond dat zij niet over onroerende goederen beschikte in het herkomstland en dit voorafgaand haar komst naar België en dus de aanvraag tot gezinshereniging, nu zij de determinerende motieven waaruit de redenen blijken waarom het attest van november 2016 niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen in het herkomstland, niet betwist.

Met het louter stellen dat zij reeds ten laste was van haar neef in het herkomstland en dit op afdoende wijze heeft aangetoond in het kader van haar aanvraag, dat zij niet akkoord is dat niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging daar zij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt, dat het duidelijk mag zijn dat uit de stukken blijkt dat zij heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar neef, dat afdoende wordt aangetoond dat zij, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van haar neef, dat de voorgelegde attesten dit aantonen, dat zij immers voorafgaand aan haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, gelet op de voorgelegde stukken, duidelijk onvermogen was in het herkomstland en daarbij behoeftig en ten laste van de referentiepersoon, dat zij heeft aangetoond dat zij voor haar inschrijving in België ten laste was van de referentiepersoon, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing en meer specifiek de motieven betreffende de voorgelegde bewijzen. De verzoekende partij uit louter haar eigen mening, maar zij maakt geenszins aannemelijk, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter niet eens zijn met de eerste bestreden beslissing volstaat niet om de nietigverklaring ervan te kunnen bekomen.

3.1.7. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat zij niet aantoonde van in het herkomstland ten laste te zijn van de referentiepersoon, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

3.1.8. Bovendien dient vastgesteld te worden dat zelfs indien zou aangetoond zijn dat de verzoekende partij onvermogen was in het herkomstland, dit geen afbreuk doet aan de bevindingen dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon en er geen stukken werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat alsook niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen.

3.1.9. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.1.10. In zoverre de verzoekende partij een theoretische toelichting verstrekt over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij deze beginselen ook daadwerkelijk geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom deze beginselen dan zouden zijn geschonden, is het middel onontvankelijk.

3.1.11. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, gericht tegen de bijlage 13 *septies*, beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 *iuncto* artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en het Unierecht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte beginselen en bepalingen, licht de verzoekende partij haar tweede middel toe als volgt:

"De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot ven/vijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is nochtans goed op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst in dit opzicht niet enkel naar de hierboven beschreven afhankelijkheidsrelatie die hij onderhoudt met zijn neef.

Verzoeker onderhoudt hier evenwel niet alleen een familieleven met zijn Duitse neef, met wie hij de gezinshereniging aanvroeg, maar tevens met zijn ooms, die de Belgische nationaliteit hebben (het betreft de heren S.C. (...), S.E. (...) en S.A. (...)) - STUK 5). In de bestreden beslissing wordt hierover met geen woord gerept. Hij ziet hen nochtans dagelijks!

Er ontbreekt met andere woorden een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker, waardoor de motiveringsplicht duidelijk werd geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn neef en van zijn ooms en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.

4.

Tot slot, dient de aanvraag van verzoeker gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon (zijn neef, die de Duitse nationaliteit heeft) een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen.

De verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In de tweede bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort en van een geldig visum op het ogenblik van haar arrestatie. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord op 23 april 2019 en verklaarde in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. In de motieven kan voorts gelezen worden dat het gegeven dat haar neef zich in België gevestigd heeft een terugkeer naar Turkije niet in de weg kan staan, dat hij immers niet tot het originele kerngezin van de verzoekende partij behoort en de verzoekende partij ook niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar neef, dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de neef, dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen. Eveneens wordt gemotiveerd dat in het administratief dossier van de verzoekende partij geen sprake is van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek, dat bijgevolg rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Betreffende de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, wordt onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat en dit omdat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarbij de procedurele voorafgaanden die deze stelling onderbouwen worden uiteengezet. Tot slot wordt in de bestreden beslissing, betreffende de terugleiding naar de grens, ook gewezen op de toepassing van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt opnieuw gewezen op het risico op onderduiken en dit omdat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarbij opnieuw de procedurele voorafgaanden die deze stelling onderbouwen worden uiteengezet. Betreffende artikel 3 van het EVRM wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 23 april 2019 werd gehoord en verklaarde dat zij in België is om te werken, dat zij verder geen redenen opgeeft waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst, dat kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoonbaar, dat om tot deze schending te kunnen besluiten zij dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, dat het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM niet kan volstaan. Voorts wordt in dit kader gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord en geen elementen aanbrengt die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar het herkomstland, dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te verblijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren, dat enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen een uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggend geval niet blijkt, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de tweede bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar neef en haar ooms, moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar neef en ooms opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de relatie met de ooms

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot het stellen dat zij een familieleven onderhoudt met haar ooms die de Belgische nationaliteit hebben en dat zij hen dagelijks ziet. Zij stelt dat in de bestreden beslissing hierover met geen woord wordt gerept.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar gehoor op 23 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt alsook de vertaling ervan, geenszins melding maakte van een familieleven met ooms dat haar zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aanhaalt, laat staan aantoont. Zij stelt enkel dat zij haar ooms dagelijks ziet, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar ooms.

Een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar ooms wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij haar betoog dat de tweede bestreden beslissing hierover met geen woord rept.

Betreffende de relatie met de neef

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: *“Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”* (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *“andere familieleden van een burger van de Unie”* *“de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *“ten laste”* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van *“nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”*, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie”*. De verzoekende partij weerlegt deze vaststellingen niet, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar neef niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een familieleven, blijft ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in

dit verband diende of dient plaats te vinden. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat aan de voorwaarden van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moest worden voldaan.

De Raad stelt verder vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, nog kan worden gelezen: *“Betrokkene werd gehoord op 23.04.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze neef. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn neef. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Een eenvoudige lezing van deze bestreden beslissing leert dus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de ingeroepen familieband met de neef in rekening heeft gebracht, heeft onderzocht en besproken.

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts als dusdanig worden beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het is dus niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de bevoegde minister om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij in weerwil van het voorgehouden gezins- of familieleven, waar de gemachtigde van de bevoegde minister stelt dat de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar neef wordt betwist. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar ingeroepen gezins- of familieleven als dusdanig onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Andermaal blijkt niet dat op dit punt een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden verwijderingsbeslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, merkt de Raad allereerst op dat in deze bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassen persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar neef. De gemachtigde stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar neef en ooms een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar neef en ooms in België en deze laatste kunnen haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”* en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Artikel 7 van het Handvest luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

Artikel 7 van het Handvest bevat dus rechten die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, zodat aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing *in casu* strijdt met artikel 8 van het EVRM. Derhalve kan evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest worden aangenomen.

3.2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezins- en familieleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM.

Uit de voorgaande bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM volgt reeds dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing het ingeroepen gezins- of familieleven in rekening heeft gebracht, in zoverre zij van het ingeroepen familieleven op de hoogte was, en dit op een zorgvuldige en redelijke wijze.

De verwerende partij stelt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verder vast dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft in België en evenmin blijkt dat zij gezondheidsproblemen heeft. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen niet.

In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat verder niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.7. De verzoekende partij voert nog de schending aan van artikel 51 van het Handvest, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, maar zij laat volledig na uiteen te zetten waarom zij van mening is dat deze bepalingen zijn geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling is geschonden. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk. Het middel is verder ook onontvankelijk in zoverre de verzoekende partij zich andermaal beperkt tot een theoretische toelichting over het redelijkheidsbeginsel, zonder in (de hoofding van) het middel aan te geven dat zij dit beginsel ook geschonden acht en zonder in de verdere uiteenzetting van het middel concreet toe te lichten waarom dit beginsel dan is geschonden.

3.2.8. De verzoekende partij wijst tot slot nog op “het Unierecht”. Zij meent dat de bepalingen uit artikel 47 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht, dat de nationale rechter tevens rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. Zij betoogt dat zij door de bestreden beslissing het land dient te verlaten, met gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van haar, dat hierdoor het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de Europese Unie wordt beknót.

Dit betoog kan echter niet worden bijgetreden, nu niet blijkt dat de verzoekende partij van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van haar Duitse neef dan wel ten laste is van deze laatste. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat in de voorliggende omstandigheden sprake kan zijn van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Zij toont niet aan dat de motieven dat zij niet behoort tot het originele kerngezin van haar neef, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist en dat van een volwassen persoon kan verwacht worden dat zij ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon, foutief of kennelijk onredelijk zijn in het licht van het “Unierecht”. De verzoekende partij blijft bovendien ook volledig in gebreke te verduidelijken op welke wijze de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissingen voorbij is gegaan aan de uitlegging en toepassing conform het Unierecht of aan de uniforme interpretatie van het Hof van Justitie van artikel 47 van de Vreemdelingenwet.

3.2.9. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER